

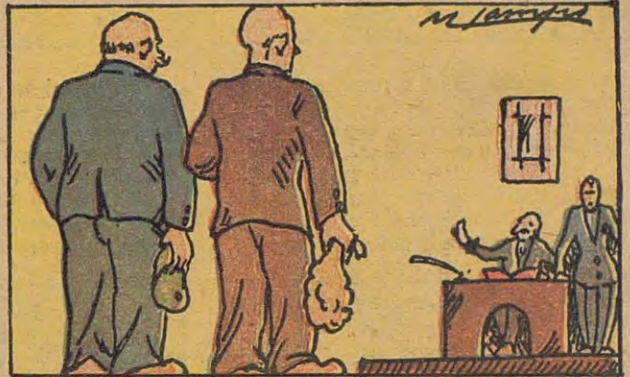
VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

HONRADES A



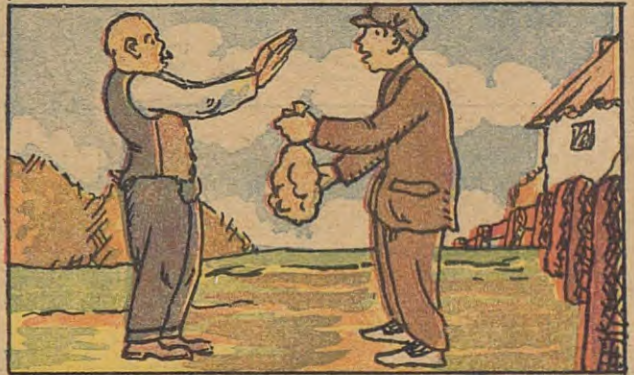
— Són molt honorats la gent d'aquest poble? — preguntà el visitant al senyor jutge. — Suposo que deuen ésser com als altres pobles — féu aquest que mai no se n'havia mogut.



Justament, s'escaigué llavors a presentar-se un plet. Eren dos llauradors, un dels quals havia comprat un terreny a l'altre, feia pocs dies.



— Veus aquí, senyor jutge, — féu el comprador, — que cavant el nou camp vaig trobar una bossa plena de diners d'or, i com que no formava part del contracte...



vaig cuitar a tornar-la al que n'havia venut el camp i aquest diu que no la vol, que ell no sabia que hi fos i que és del primer que l'ha trobada.



Llavors el jutge féu dos parts de l'or i en donà una a cadascú dels litigants. Quan foren sortits, el visitant digué, mofeta:

— Que són pagesos en aquest poble! Al meu, el que



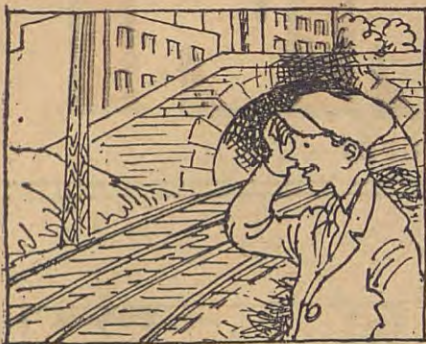
trobà els diners se'ls hauria quedat sense dir res! El jutge respongué sever: — Hi ha sol, aigua i terra al vostre poble? — Sí, féu l'altre expectant. — I bèsties? — També. — Llavors, el sol, l'aigua i la terra deuen ésser per a les bèsties, perquè voslatres no els mereixeu.

Un pastoret

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET



Anà caminant sempre cap avall, fins que es trobà en fer-se dia a Sans. Llavors rondà carrers sense saber què buscava, fins que s'adonà de la via del tren... Quina alegria li semblà que ja havia vist les portes del cel obertes. En la seva innocència creia que tots els trens duïen a casa!



En aquell moment passà un tren, el qual el desconcertà perquè no s'aturà malgrat les senyals que va fer perquè s'aturés. Amb cert recel es decidí a preguntar a uns nois com ho havia de fer per pujar al tren, i, rient-se d'ell li digueren que calia anar a l'estació, prendre bitllet i assegurar-s al



vagó. Ell suportà les burles a canvi que li diguessin on era l'estació. Un cop a l'estació va demanar bitllet per anar-se'n a casa seva, i naturalment no es varen entendre.

Un senyor que va sentir el diàleg, coneixia la comarca corresponent a Cànoves i digué al noi que li calia



anar a l'estació de França primer, i allí demanar bitllet per Cardedeu. Amb molta atenció retingué les precioses dades, i amb els cèntims que tenia dels que el seu oncle li havia donat, féu cap a Cardedeu i d'allí a Cànoves. Quan tornà a trobar-se en els seus dominis no hi cabia de content! La



Laieta li féu una rebuda més entusiasmada que New-York a Lindbergh després de la seva famosa travesia de l'Atlàntic. Top se'l mirava estranyat d'aquella indumentària, però és tranquil·litat en veure'l al cap de poca estona altra cop amb la seva indumentària pastorel.



Els directius de l'Internat feren els passos corresponents per trobar en Quimet, però com que sols tenien d'ell a l'adreça del senyor Parera a Sant Francesc de Califòrnia, no sabien on anar-lo a buscar. Compreneu el seu esverament davant la responsabilitat que contreïen. Finalment els com-

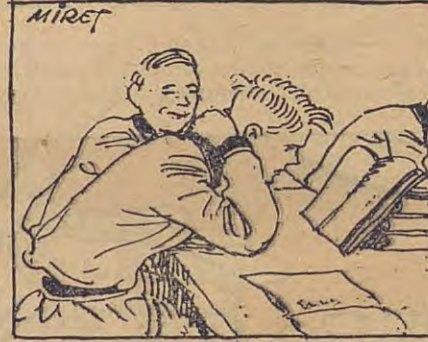


panyos d'en Quimet recordant les al·lusions que feia al poble de Cànoves, donaren la pista del fugitiu.

Al cap de dos dies es presentava a cà Teranyina un emisari del pensionat a reclamar-lo, però en Quimet en donar-se'n compte va fugir i no hi va haver manera de trobar-lo en tres dies. Els Teranyina digueren que baix la se-



va responsabilitat el deixessin allí i que escrivissin al senyor Parera, a veure què s'havia de fer. Així és féu, i al cap d'un mes es rebria carta del senyor Parera dirigida a Quimet, fent-li moltes reflexions i explicant-li que tot ho feia pel seu bé, i desitjós de què tingués un bon pervindre. Li reco-



manava que tornés al col·legi, que tingués paciència etc., etc.

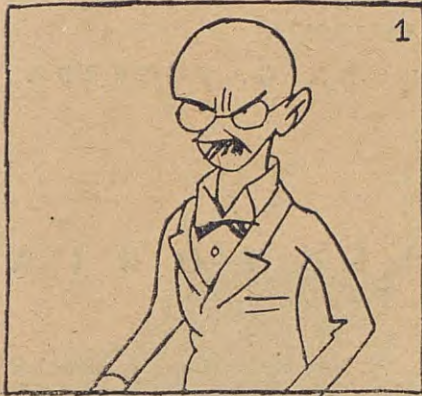
En Quimet anà còficat uns dies i abans d'una setmana va resoldre tornar al col·legi. Al col·legi va esforçar-se en adaptar-se i ho aconseguí al final, acabant normalment el curs. No hi hagué dificultats al curs següent i arribà l'hora de traslladar-se a Nord-Amèrica.

(Continuarà)

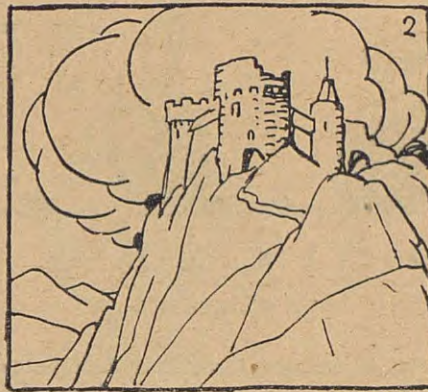
Una invenció prodigiosa

Dibuixos d'En CORNET

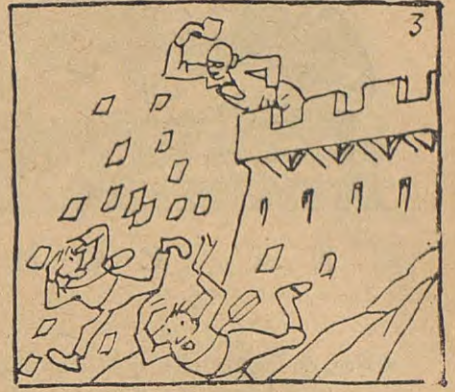
per En GUILLEM D'OLORÓ



El doctor Muriatic tenia un geni de sulfumant i la seva única cabòria era viure lluny dels homes, sans o malalts, la companyia dels quals l'irritava. Com que era ric, podia provar tota mena de combinacions per assolir el

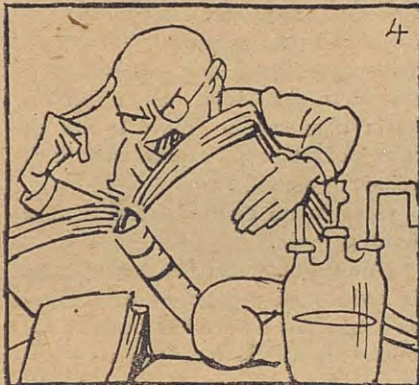


seu desig i començà per comprar un castell feudal ruïnós, isolat al cim d'una roca, el féu reparar i hi habità tranquilament durant una setmana. Però al diumenge, com de consetud, arribaren dotze colles de vint-i-quatre



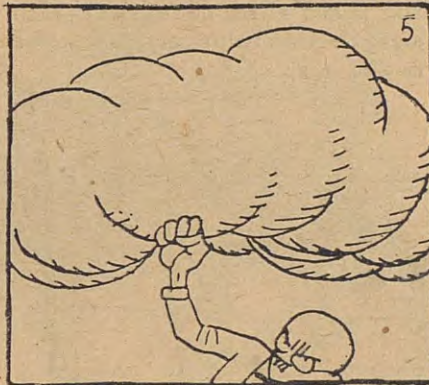
excursionistes cada una, a visitar les venerables ruïnes.

El doctor Muriatic els apedregà amb receptes fins que logrà fer-los fugir espantats i es posà tot seguit a rumiar quina en faria per evitar aquelles

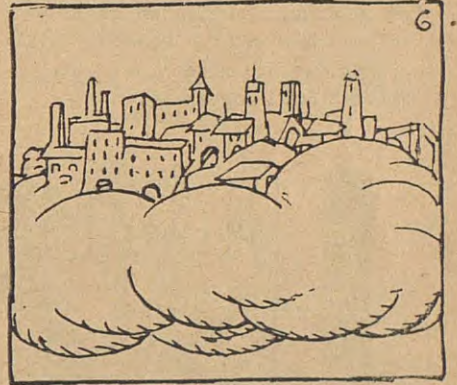


invasions.

I pensà que el millor sistema fóra rodejar el castell de boira baixa perpètua. En aquest fi es posà a estudiar la manera de fabricar núvols o de fer-los baixar a voluntat. Com que era tan

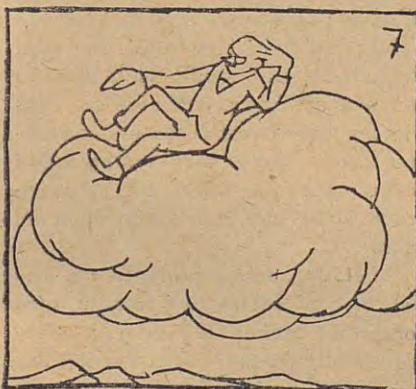


savi, no solament descobrí tot seguit el que necessitava, sinó encara més. Ell mateix resà astorat de la importància i transcendència del seu invent. Acabava de descobrir la manera de solidificar els núvols, és a dir, de con-



vertir-los en masses sòlides, damunt les quals podrien habitar els homes!

Immediatament veié les grans conseqüències que aquell invent tindria, les ciutats aèries i els camps celestials i els castells en l'aire que es construï-



rien i els pisos sobreposats, de núvols, poblats de gent a milions.

Però aviat rebutjà aquestes il·lusions per retornar a la recerca d'allò que ell desitjava: la solitud completa. No, l'invent meravellós no el divulga-



ria, sinó que se'l quedaria per a ell tot sol i viuria entre cel i terra una vida completament isolada.

Començà al cap de pocs dies la seva tasca. Una prodigiosa caldera que havia adquirit als Encants comen-



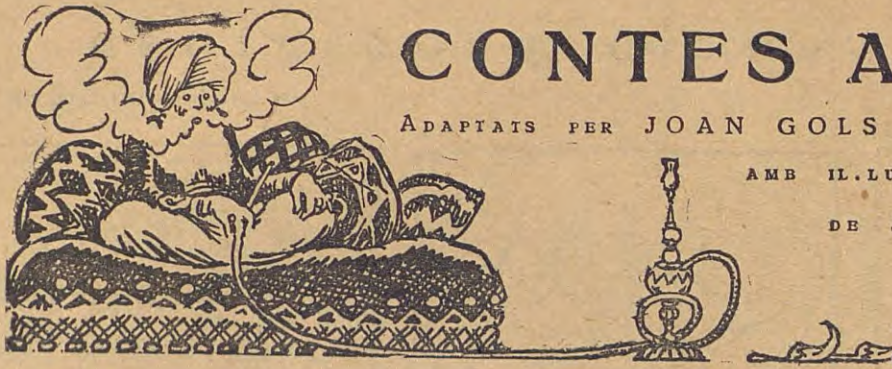
çà a produir un núvol sòlid enorme que s'aguantava, fermat amb una corda de vaixell, sobre el castell solitari del doctor Muriatic. Els pagesos del voltant temien tempesta i el paraigüer del poble va fer un negoci fabulós.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA



UNA COMPLICADA HISTORIA

(Continuació)

destre, de fer-me una sella d'or tota incrustada de perles i pedreries. Llavors, muntat en un cavall que hauria comprat al cap dels Beduïns del desert o bé que m'hauria fet portar de la tribu dels Anezi (1), jo em passejaria per tota la ciutat voltat dels meus nombrosos esclaus i criats, i així arribaria a casa del Gran Visir, el qual, en veure'm, s'alçaria en honor meu, em cediria el seu lloc i romandria dret al meu davant i es sentiria prou honorat amb ésser sogre meu.»

ta de les noces i jo mateix donaria tota mena d'instruccions i detalls per tal que la cerimònia fos una cosa mai vista; i disposaria el nombre d'invitats, el nombre i qualitat de músics, cantadors, cantadores i ballarines; l'ornamentació del palau amb riquíssimes tapisseries i l'encatifat del sol de les habitacions amb un tou de flors de mig pam i el reg de totes elles amb aigua de roses i altres aigües oloroses de tota mena.»

«El dia del meu mul·leratge jo em

«I hom acabaria per conduir ma muller al meu davant, amb tota la frescor de la sobirena beutat de sa joventesa i tota perfumada i olorosa com el nard i el gessamí...»

«Jo romandria immòbil i greu amb els ulls abaixats.»

«I totes les dones de sa companyia em dirien:»

— Oh, nostre amo i senyor i la corona de les nostres testes! Vet ací ta muller i ta esclava que espera humilment a ta presència, que li facis la gràcia d'un esguar amorós! Ella es troba mol fatigada i espera que tu li ordenis de seure!...

«Mes jo no alçaré la vista ni diré ni una paraula.»

»Aleshores, totes les dones i tots els invitats es prosternaran i abaixaran el cap fins a terra i la besaran repetides vegades al davant de ma grandesa. Es aleshores, només, que jo consentiré d'alçar la vista i em dignaré esguardar un moment la meva muller; però res més que una vegada; un sol esguard! Després em giraré altre cop vers un altre cantó amb l'aire de la més gran indiferència.

»Les dames de servei s'emportaran la núvia i l'abillaran amb més riquesa i amb més joies i pedreria que mai. Jo, mentre tant, també hauré entrat a la meva cambra privada i hauré canviat les meves vestidures per unes altres cent vegades més sumptuoses i magnífics per tornar a la meva estrada amb l'aire més disciplinat del món.

«I em tornaran a presentar ma muller, la qual estarà tota plorosa, i em tornaran a pregar amb gran insistència de dignar-me esguardar-la; fins que, per fi, acabades totes les cerimònies jo m'alçaré i, després d'ordenar a alguns esclaus de tirar a grapats cinc mil dinars d'or en peces menudes entre els invitats, músics, cantaires i ballarines, me n'entraré a la gran cambra, em deixaré anar al damunt del divà, demanaré una copa d'aigua perfumada i ensucrada, i me la beuré



«Aleshores, dos de's meus esclaus portarien dues bosses, en cada una de les quals hi hauria mil dinars d'or: Jo en donaria una al Gran Visir com dot de la seva filla i després li donaria l'altra, res més que per demostrar-li la meva generositat, la meva magnanimitat i com, al meu costat, el món sencer és molt poca cosa!»

«Després me'n tornaria al meu palau tot ple de gravetat i, quan la meva núvia m'enviaria una persona per tal que em portés sos compliments, jo l'ompliria d'obsequis de tota mena i li donaria tant d'or i pedres precioses i teixits i brodats, que no els podria portar.»

«Jo mateix seria el que fixés la da-

(1) Famosos per la bellesa de llurs cavalls.

revestiria amb els meus bells hàbits, més rics i més sumptuosos que hi hauria al meu guardarrobes i pujaria a seure en un ton plaçat a dalt d'una estrada coberta de catifes de seda brodades amb els colors més meravellosos...»

«I mentre duraria la cerimònia nupcial, es dir; mentre la núvia aniria passejant pel saló acompanyada de ses dames de companyia, més brillant, més blanca i més bella que la lluna plena del més de Ramadan (2), jo romandria assegut, immòbil, amb el cap alt i la vista baixa, res més que per demostrar la meva gravetat i la meva sabiesa!»

(2) Novè mes de l'any musulmà, durant els trenta dies del qual, els creients observen el dejuni més riguros.



tranquilament fingint que ni m'he adonat de la meua muller, la qual, mentrestant, haurà entrat i s'haurà assegut al meu costat.

«Ben tost veuré com la mare d'ella, tota amargada, ve i em besa el front, les mans i els peus i em diu:

— Oh, mon amo i senyor! Digna't mirar la teua esclava, ma filla, que desitja ardentment que li facis l'almoïna d'una paraula!

«No obstant i les paraules respectuoses de la meua sogra qui no haurà gosat anomenar-me gendre per por de mostrar-se'm massa familiar, jo no respondré ni una paraula i continuaré majestuosament callat!

«Llavors ella omplirà una copa de vi exquisit i la donarà a sa filla, ma muller, perquè me l'ofereixi; i aquesta la prendrà submissa i, tota tremolosa, s'agenollarà als meus peus i, allargant-me-la, em dirà:

— Oh mon amo i la corona del meu front! No refusis de les mans de la teua esclava aquesta copa de vil! Pensa que sóc la més humil de totes les teves esclaves!...

«Això m'ho dirà ella! La filla única del Gran Visir! I m'ho dirà a mi, l'antic marxant de vidres qui anunciava

la seva mercaderia pels cantons cridant:

— Oh... vidres! Oh... gotetes de soll! Oh... alenada fresca de les verges! Oh... mel acolorida! Oh... rajolins d'aigua encallada! Oh... vidres! Oh... vidres!...

«La meua muller, s'enardirà un xic i insistirà i, amb les llàgrimes als ulls, atansarà gentilmente la copa als meus llavis. Llavors jo, davant de semblant familiaritat, devindrè furiós, l'esguar-

daré terrí'ement, li pegaré una bufetada de revés i la faré caure un tros lluny d'un cop de peu al ventre, així!...

El meu germà — continuà el barber El-Samet — en dir això allargà el peu amb un gest violent com si, en realitat, estés al davant de sa muller i, el cop de peu arreplegà de ple el cistell de vidrieria que tenia al davant, amb tan mala fortuna que anà a parar al mig del carrer, naturalment, amb la consegüent trencadissa de tots els fràgils objectes de vidrieria que contenia!

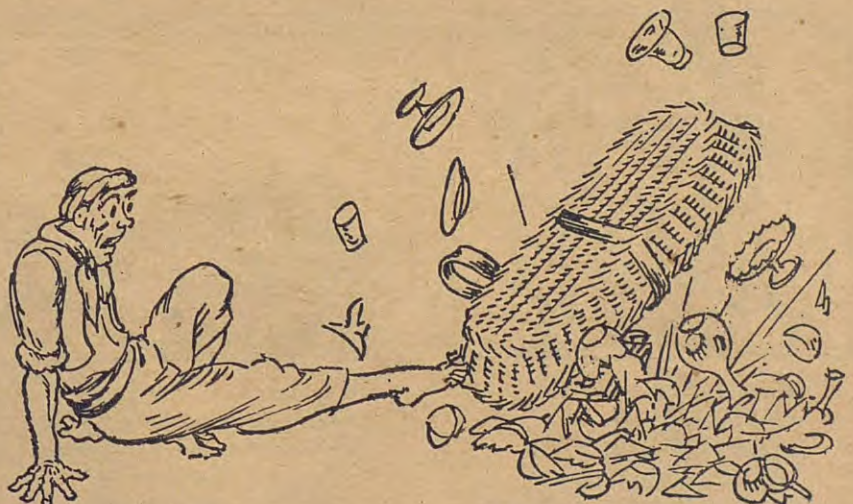
Ja veieu senyor — feia el barber adreçant-se al Soldà — el que fou de la fortuna del boig de mon germà El-Asxar; aquest germà gandul, ple d'insuportable vanitat i de falsa grandesa d'ànima! Ah, senyor! Si jo hagués estat allí, com l'hauria castigat tal com mereixia! Justament per això, quan vingué a trobar-me per demanar-me ajut jo li el vaig negar i el vaig expulsar de casa meua.

No cregueu, senyor, que la història de mon germà El-Asxar sigui més interessant que la de l'alre dels meus germans anomenat El Haddar, la qual vaig a contar-vos tot seguit amb la discreció i la manca de loquacitat que em caracteritza.

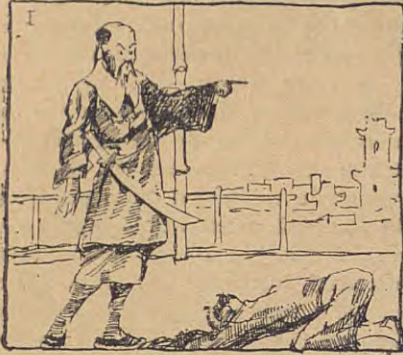
Història d'El-Haddar

El meu germà El-Haddar, senyor — continuà contant el barber — era l'home més presumptuós que pogueu imaginar-vos. En morir el nostre pare, també heretà, com els altres germans, les cent dracmes d'argent. I aquesta quantitat que per qualsevol persona normal no tindria importància de cap mena, per la seva curta intel·ligència fou com una gran fortuna; de tal manera que anava tot el sant dia amb la bossa dels diners a la mà, sacsejant-la, per tal que el dringar de les mone-

(Continuarà)



La torre de drap



I
L'Emperador Tat-Atxín en son palau de Pequín una torre volgué fer que proclamés son poder i el fes passar a la història com un príncep ple de glòria.



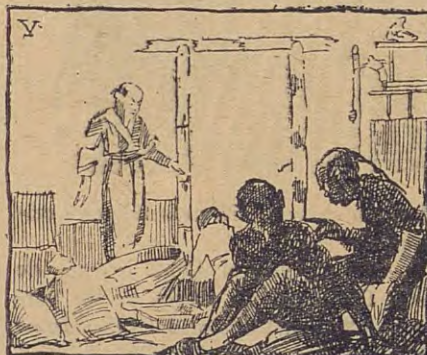
II
Encarregà a un arquitecte que li fes un gran pojecte, i aquest, després d'estudiar, la torre va projectar tota de pedra picada i de colossal alçada.



III
Començà la construcció amb tan prodigiós braó que al cap de quatre mesets ja estaven tres pisos fets, però en Tat-Atxín cridava que allò poc de pressa anava.



IV
I digué: «Aixequen un pis cada setmana, i avís us dono, que aquest dissabte no us durà ningú recapte ni el treball podreu deixà si el pis acabat no està.»



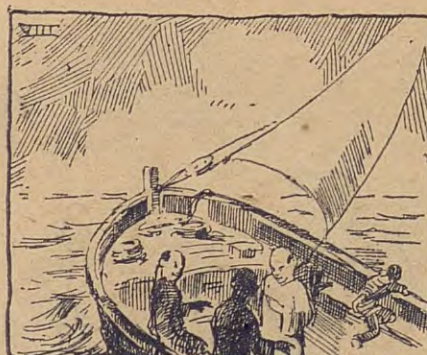
V
Vingué el dissabte, i el pis no estava. Quin compromís! Quedava treball per tres dies o una mica més. I fer-lo sense menjar no ho podrien suportar!



VI
Però, arribada la nit l'arquitecte ha reunit els paletes i els hi diu: «Amb els llençols on dormiu i els pals de fer la bastida farem pedres de mentida.»



VII
I en una nit, meravella! una coronisa bella corona el quart pis ja fet. Tat-Atxín diu, satisfet: «No hi ha res més com la gana per fer passar la galvanal!»



VIII
Els paletes han cobrat i després, tots al plegat s'embarquen amb l'arquitecte en un vaixell, a l'objecte d'anar-se'n cap al Japó a cercar col·locació.



IX
I mentrestant Tat-Atxín per veure millor Pequín puja al quart pis de la torre i al moment, tot ell s'ensorra quedant penjat per la cua l'emperador mala pua.

UN RETALLET DE CADA COSA

EL VALENT

apretant un botó ens *filmarà* la cara amb tots els moviments que vulguem fer-hi.

A Nova-York, un tenor va agafar-se els dits amb una porta tot cantant en escena. Els crítics elogiaren el seu magnífic agut.

per niar. Zeus li permeté pondre a la seva pròpia falda, però l'escarbat que ho veié, féu una boleta de fem, volá, i passant per damunt de la falda de Zeus la hi deixà anar. Zeus espolsà el seu mantell per treure la boleta i sense pensar esclafà els ous a terra. Des llavors, diuen que al temps que corren

- Saps boxejar?
- No.
- Defensa't, doncs, covard!
-
- Papà, què és la llengua materna?
- Molt xerriaire, fill.
-
- Donzella, aquesta nit vindré a cantar-vos una serenata sota el finestral.
- Veniu i us tiraré flors.
- En senyal d'amor?
- No, amb test i tot.

Jutge: — Quan veiéreu la víctima davant vostre per què no vàreu zigzagagar en lloc d'atropellar-la?

Xofer: — Veurà és que quan jo zigaguia ell zagava i quan jo zigava ell zaguia, fins que em vaig marejar i el vaig aixafar.

- Quin discurs més pesat.
- Es clar, com que pesa les frases i parla amb peus de plom!

Ella: — Vostè s'assembla al mar, jove.

Ell: — En la impetuositat o en la grandesa?

- No, en què em mareja.

VAQUES RADIOÏENTS

Un llaurador de Califòrnia ha instal·lat ràdio als seus estables i declara que la música fa que les vaques donin més llet.

Aquesta particularitat de les bestioles és sabuda ja de temps a Suïssa on fins hi ha una tonada especial anomenada «Le Ranz des Vaches» per tocar a l'hora de munyir la llet.

Es tracta ara d'aplicar el procediment musical a les gallines per veure si ponen més quantitat d'ous.

CINE AUTOMATIC

Els retratistes minuters estan en perill de restar sense feina degut a la invenció d'un rus anomenat Anatol Josepho, consistent en un instrument automàtic que tirant-hi una moneda i



- Ja ho sap ton pare que fumes?
- Ja ho sap el seu marit que parla amb homes pel carrer?

(De The Passing Show)

FAULES D'ISOP

L'àliga i l'escarbat

Una àliga perseguia una llebre. Aquesta, trobant-se perduda, va recórrer a l'únic ésser que per casualitat es trobava prop, un escarbat, i li suplicà que la salvés. L'escarbat la tranquil·litza i quan s'apropà l'àliga li pregà que no s'emportés sa protegida. Però l'àliga, despreciant la petitesse de l'escarbat, davant d'ell devorà la llebre. Des llavors, l'escarbat, venjatiu, no cessà d'observar els llocs on l'àliga niava, i quan hi havia ous hi anava volant, els feia rodolar i els esclafava fins que, perseguida arreu, l'àliga es refugià amb Zeus (perquè a Zeus aquest ocell és consagrat) i li pregà que li procurés un asil segur

escarbats les àligues no ponen.

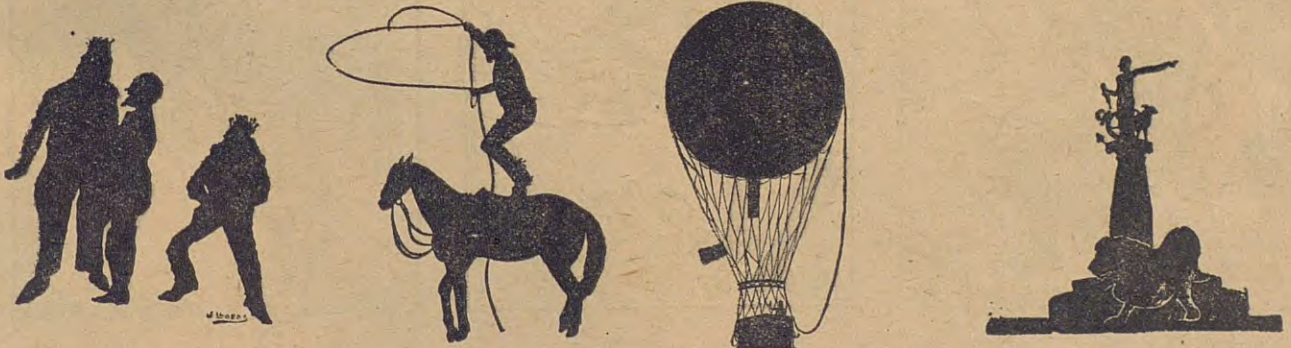
La falla ensenya de no despreciar ningú pensant que ningú és tan dèbil que si és insultat no pugui algun dia revenjar-se.

- Que ja enraona el teu germanet?
- No, per què ha d'enraonar? No ha de fer més que plorar i li donen tot el que vol!

Els països que encara no tenen ferrocarrils són vuit: Albània, a Europa; Afganistan, Asir, Butan, Nepal, Oman i Iemen a l'Àsia i Libèria a l'Àfrica.

- Això d'endevinar la fortuna per les cartes és una mentida.

Gran concurs d'ombres xinesques



AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

La seva tripulació
ha canviat de coló.



En Sabata es fa un vaixell
molt gran, molt lleugê i molt bell.



Lloga la tripulació
per anar cap al Japó.



A un d'ells no li agrada el groc
i li prepara un mal joc.



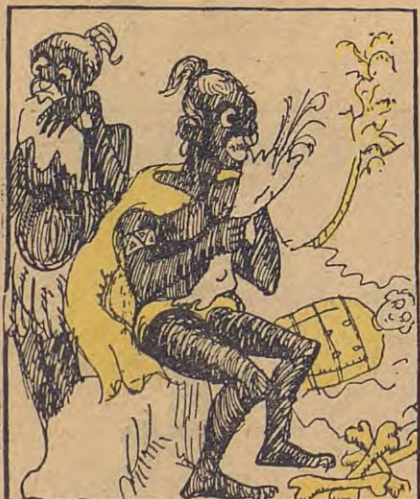
Essent a Madagascar
a l'aigua el varen tirar.



— Això és més ample que el Segre
i el final, el veig molt negre.



Els mariners mentrestant
esclaus negres van caçant.



Prò el rei Banús els atrapa
i a la graella se'ls papa.



La indigestió quasi el mata
si no arriba a essê en Sabata.



Agraït li don diners
i negres per mariners.